

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník IX.
Január 2006

číslo 1

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

A znova sa Zem točí odznova

Rok prebehne ako voda. Až keď sa nad ním zamyslíme, tak ten sled udalostí sa postupne rozloží na jednotlivé dni a hodiny, na jednotlivé tváre. Väčšiu časť svojho života sa naháňame a snažíme. Ak by sme si zabudli sadnúť a spomínať, skoro by sa mohlo stať, že z celého nášho života nezostane takmer nič. Preto spomínať je veľmi dôležité – dáva to silu do ďalších dní, ale neraz aj poučenie, životnú múdrosť. A ešte viac ako spomínať je vedieť byť vďačný. Tiež to nie je celkom samozrejmé. Ale pokladám to za veľmi potrebné. Napríklad Židia, keď sa modlili pri jedle, nehovorili tak ako my, aby Pán Boh požehnal dary, ale niečo v tom zmysle, že buď pochválený, Pane, si požehnaný, pretože nám tieto dary dávaš... A dnes je renesancia takýchto modlitieb, mnohí ľudia sa stretávajú na tzv. modlitbách chvál, mnohí sa snažia chváliť Boha, aj keď sa stretnú s nepríjemnosťami... Taká modlitba, ak ju skúsíte, dáva veľkú silu. A nie len modlitba, ale aj samotný postoj neprestajného vzdávania chvály a ďakovania.

Aj ja v tieto chvíle rozkladám uplynulý rok na drobné. Snažím sa predstaviť si tváre ľudí, predstaviť si situácie. Nenechať ten rok pretiecť medzi prsty. Snažím sa vrátiť k veciam, ktoré zaboľeli, k veciam, ktoré potešili, veciam, ktoré by sa ľahko mohli stratiť v minulosti, ale nebolo by to dobré.

V takomto rozoberaní uplynulého roka si uvedomujem, že to pre mňa bol rok dosť náročný. Asi viac ako iné roky. Ale bol to aj rok požehnaný na mnohé veci.

V tomto roku sme sa v Suchej pustili do diela, ktoré je zavýšením mnohých príprav a mnohých prác. Tie prípravné práce trvali vlastne päť rokov, ale podarilo sa nám vymalovať farský kostol. Aspoň zvnútra je práca dokončená. Keď spomínam päťročné prípravy, tak to znamená veľa veľkých i drobných vecí – odviekli sme vodu od kostola (odkvapové múriky a nové zvody vody), opravili sme strechu a krov (aspoň čiastočne), urobili sme nové kúrenie, a aby nebolo kúrením do „nebeských okien“, tak sme vymenili aj okná. Nič z toho nebolo zadarmo a nič z toho nebolo bez námahy. Po výberovom konaní na maliarov kostola a po postavení lešenia nastali najväčšie zhony: statik, ktorý nám radil už päť rokov, povedal, že chce celú prepádajúcu sa klenbu vidieť vtedy, keď bude postavené lešenie. A keď to všetko uvidel, dal príkaz dvíhať klenbu a zabezpečiť ju. Nikto z nás si také riešenie nevedel ani predstaviť, ale po dlhých diskusiách a prípravách sa to predsa podarilo. Zatiaľ tiež len čiastočne, ale predsa. K tomuto všetkému nastalo ďalšie zháňanie sa – chceli sme vymeniť aj

osvetlenie, čo však nebolo celkom jednoduché vzhľadom na staré elektrické rozvody a vzhľadom na obmedzené financie a tiež na to, že už nastúpili maliari (teda sme už nechceli búrať viac, ako bolo nevyhnutné). Všetko sa podarilo. Podarilo sa to vďaka veľkej obetavosti všetkých, ktorí pomáhali, všetkých, ktorí sponzorovali, všetkých, ktorí povzbudzovali, držali palce a modlili sa. Nevieť najšť dostatočne silné slová, aby som jasne načrtnol, že viacerí, ktorí pomáhali, išli až na hranice možností. Vážim si to viac, ako viem vyjadriť.

(pokračovanie na 2. strane)

Apoštolát modlitby na mesiac január:

- **Všeobecný:** Aby úsilie o úplné zjednotenie kresťanov viedlo k zmiereniu a k pokoju medzi všetkými národmi sveta.
- **Misijný:** Aby kresťania vedeli prijať prisťahovalcov s úctou a so štedrosťou, rozpoznávajúc v každom obraze Boha.
- **Úmysel KBS:** Nový rok začíname v Božom mene a prosíme o milosť, lebo vieme: „Márne ľudské namáhania bez Božieho požehnanja“.

A znova sa Zem točí odznova

(dokončenie z 1. strany)

Podobný pocit bez slov vzbudzuje vo mne Košolná. Sám stojím v úžase nad tým, čo tam za rok vyrástlo. Keď je chvíľa na žart, tak často hovorím, že muži, ktorí tam robia, si v kostole jeden nemôže kľaknúť, iný sa nemôže postaviť, iný si nemôže sadnúť... Ale na stavbe idú ako tá najlepšia partia. A postavili dielo, ktoré zostane a ktoré vyrástlo tak, že som si to netrúfal v takých termínoch ani predstavovať. Im sa chcem ospravedlniť, že som bol fyzicky s nimi počas tohto roka menej, ako som chcel, ale tiež to bolo pre nich – snažil som sa zohnať peniaze na naše dielo. Niečo sa aj podarilo a som veľmi rád. Rád som aj finančným príspevkom, ktoré ste sami obetovali – napriek tomu, že doba nie je najlepšia. Myslím, že sa podaril malý finančný a tým aj technický zázrak. Vyrástla holá stavba, sme pod strechou, vnútorné omietky sú hotové. Nedá sa povedať, že by nebolo čo robiť, ale dá sa povedať, že môžeme byť hrdí. Okrem spomenutej práce mužov by som chcel dať do pozornosti aj „ženskú rotu“. Teda ženy, ktoré výrazne pomáhali pri všetkom, kde mohli (myslím tým búracie a čistiace práce). Ich pomoc je veľmi silná pri zabezpečení občerstvenia pre brigádnikov. Musím konštatovať, že až na jednu výnimku (tvorcov krovu) môžeme byť spokojní aj s firmami, ktoré sa na stavbe podieľali. Všetkým patrí srdečné poďakovanie, zvlášť však všetkým miestnym zúčastneným a osobitne tým, ktorí majú na pleciach každodennú organizačnú starosť.

Vo Zvončíne sme odokryli omietky pod vežou s tým, že podľa dlhodobých predpovedí malo byť suché a teplé leto. Leto nesplnilo očakávania, ale aj tak sa kostol suší na miestach, ktoré sú najkritickejšie, a verím, že v priebehu nastávajúceho roka sa dostaneme k potrebným prácam. Aj tu patrí vďaka všetkým, ktorí pomáhali.

Spomenul som len tie najväčšie a najvýraznejšie veci. Premietam si však tváre ľudí, ktorí venujú hodiny svojho času aj veciam menej nápadným – upratovaniu a výzdobe kostolov, bežným technickým prácam.

Nechcel by som, aby z týchto všetkých riadkov vznikol dojem, že náplňou činnosti kňaza vo farnosti je staviteľstvo (na to by nebolo treba študovať teológiu, ale stavbárčinu!). A tak pri svojej rekapitulácii veľa myslím na duchovné veci, ako sa daria i nedaria. Všetky tie materiálne veci sú len cestou, možno trochu podmienkou k tomu, aby sa dalo pracovať s ľuďmi. Rozhodne nie sú cieľom. Cieľom sú chrámy ducha a chrámy spoločenstva. V tejto súvislosti si premietam tváre prvoprijímajúcich detí, v myslí mi prebiehajú dialógy s nimi, ale aj stretnutia s ich rodičmi i ostatnými príbuznými. Mnohí starší kňazi, ale aj iní ľudia pozorujúc dnešnú dobu mi hovorili, že je treba začať s deťmi, aby sa do budúcnosti vytvoril zdravý základ, na ktorom sa bude dať stavať. Dnes si to celkom nemyslím. Pretože dieťa môžete zaujať na chvíľu, ale ak nedostáva podobné posolstvo a podobné vzory zo svojho najbližšieho prostredia, tak veci často nevydržia (pripomeňme si náš pokus s detskými omšami). Preto chcem poďakovať za všetky situácie, keď sa stretávam s príkladnými rodičmi, ktorí sa snažia svoje deti viesť k tomu, že viera je vzácny poklad (a to aj napriek tomu, že neraz zostávajú akoby osamotení vo svojom okolí).

V nenápadnosti a všednosti by sa mohlo stratiť aj to, že sme počas tohto roka prežili sviatosť birmovania. Nedá sa to obísť, pretože to tiež boli hodiny práce animátorov, ktorí nezištne a zo svojho času dávali iným. Ich čas, ktorí vynaložili, je minimálne dvakrát taký, ako čas samotných birmovancov. Veľmi sa teším, že sa podarilo dať dokopy skupinu takýchto ľudí. Ľudí, pre ktorých dátum birmovky nebol dátumom, kedy by prestali myslieť na svojich priateľov a zverencov, ale s ktorými spoločne pracujeme na tom, čo ďalej. Verím, že aspoň pre niektorých z birmovancov sa podarilo zasiať veci, ktoré budú pozitívnym vkladom do ich životov. Aj tu opäť platí, že bez spoločenstva ľudí, ktorí môžu byť vzorom, predovšetkým bez vzoru rodičov, je veľmi ťažké niečo deťom vstěpovať. Ale aj tu ste sa mnohí postavili k veci príkladne a je to pre mňa nádej.

Spomínam si na ľudí, ktorí počas tohto roka hovorili o svojich bolestiach a ťažkostiach, o svojom hľadaní, o svojich pochybnostiach, o svojich snahách... K duchovnej ceste patrí i to, že nesieme kríže, i to, že niekedy nevieme nájsť rýchle riešenia... ale patrí tam i to, že si môžeme aspoň trochu pomôcť vzájomne znášať bremená. Všetkým, ktorí prežívajú svoje ťažké chvíle, chcem vyjadriť svoju podporu a všetkým, ktorí aj mňa v ťažkých chvíľach počúvali a snažili sa porozumieť, svoje poďakovanie.

Tento rok bol opäť boľavým aj pretože, že sme museli odprevadiť viacerých veľmi cenných ľudí, ktorí patrili do nášho spoločenstva, ktorí sa podieľali na mnohých aktivitách. Tu viac ako inde ťažko nájsť slová, ktoré by sa dali povedať. Modlím sa za nich, a hoci im to už nehovorím nahlas, veľmi im ďakujem.

Ďakujem všetkým, ktorí cítia zodpovednosť za naše spoločné stretávanie, za naše farské spoločenstvo. Ďakujem všetkým, ktorí ma svojím slovom a svojím príkladom inšpirujú a posúvajú ďalej. Ďakujem aj za všetky kritické postrehy, pretože pre mňa je kritika službou pravde.

Ďakujem za vás, priatelia. Žijeme v dobe, ktorá nie je príliš dobrou spoločnosťou, myslenia na spoločné veci... a predsa sa nám mnohé aj darí, predsa sme aj spoločnosťou ľudí, ktorí môžu byť aj radi, že žijú práve v tomto čase a na tomto mieste (napriek všetkému, čo nie je ideálne). Veľmi vám všetkým prajem a vyprosujem radosť z ľudí, ktorí sú vám najbližší, radosť zo života, silu, odvahu a pokoj do všetkého, čo vás čaká v tomto roku.

Peter Cibira
foto: Peter Spusta

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Abbé Pierre

milosrdný anarchista

„Človek má dušu, ale skôr, ako mu o nej začneme hovoriť, zhotovme mu nad ňou košeľu a strechu.“

(krédo abbého Pierra)

Býval na druhom poschodí v činžiaku na parížskom predmestí. Umarkartové stoličky, železná posteľ, kopy kníh a kartónových krabíc. Telefonoval, písal listy, prijímal návštevy – to všetko preto, lebo nepoľavoval vo svojej snahe vymazať zo slovníka pojem „bezdomovec“.

Jeho pravé meno znie Henri-Antonie Groues. Narodil sa 12.8.1912. Často spomínal, ako so svojím otcom, ktorý bol jedným z najbohatších továrnikov v Lyone, navštevovali každú nedeľu chudobné štvrte mesta a snažili sa aspoň niektorým bedárom zmierniť najakútnejšiu núdzu. V dvanástich rokoch oznámil Henri rodičom, že sa stane kňazom. V devätnástich si nechal od otca vyplatiť svoj dedičský podiel a v priebehu jedného dňa ho rozdelil medzi sociálne zariadenia v meste. Vstúpil do komunity františkánov, ktorú však po siedmich rokoch kvôli zdravotnému stavu opustil.

Počas vojny bol členom odbojovej skupiny, zhotovoval falošné dokumenty a po nociach v treskúcom mraze prevádzal cez alpské priesmyky gestapom prenasledovaných ľudí. Nakoniec utie-

kol pred hroziacim zatknutím cez Španielsko do Afriky a v Alžírsku sa dal do služieb generálovi de Gaullovi. Po oslobodení sa na naliehanie kardinála Suharda uchádzal o poslanecký mandát a bol zvolený do parlamentu.

Keď abbé Pierre hľadal v Paríži dom, kde by mohol bývať, našiel za mestom jeden spustošený dom. Od začiatku s ním bývali dve rodiny bezdomovcov. Tak sa začala história jedného z najznámejších sociálnych experimentov 20. storočia – vzniklo emauzské spoločenstvo. Prečo Emauzy? „Dom sme tak nazvali preto, lebo nám pripomínal zúfalosť učeníkov po Pánovom utrpení, ale aj útulok, v ktorom títo muži našli nielen svojho Spasiteľa, ale aj novú odvahu a zmysel života.“

Po rekonštrukcii domu (abbé Pierre na ňom muráročil v prestávkach medzi rokovaniami parlamentu) začali stavať i na nových pozemkoch. Spod mostov a z tmavých zákutí parížskych ulíc vylietali ďalší a ďalší obyvatelia vznikajúcich kolónií. Abbé počúval ich neveriteľné príbehy. Defilé ľudskej biedy radikalizovalo jeho spôsoby pomoci. Vybudoval núdzový tábor uprostred lesa, kde žilo 30 rodín a asi 70 detí. Bývali v maringotkách a v starých autobusových karosériách. Správa o tábore sa rýchlo rozkrikla a prilákala, pochopiteľne, poriadkumilovných úradníkov.

Keď Pierrovi vyčítali nepredpisové hygienické podmienky, vypočuli si približne takúto odpoveď: „Vám vadí najmä to, že sme tieto rodiny vytiahli z tmy a izolácie na jasné denné svetlo. To je to, čo je pre vás neznesiteľné. Pokiaľ biedu nebolo vidieť, dalo sa dobre spať. Teraz to už nejde. Mnoho ľudí vie o existencii tohoto tábora a zima sa blíži.“

Inokedy abbé Pierre nedostal na stavbu novej kolónie stavebné povolenie. Rozhodol sa, že nebude hľadiet na zákon. Na miesto legality zákona sa rozhodol postaviť legalitu srdca a lásky. „Keď manželia s deťmi bývajú v stane, to je legálne. Obidve deti im zomrú, aj to je legálne. Matka dostane tuberkulózu a legálne ju prevezú do sanatória. Otec zo zúfalstva skočí pod vlak a legálne ho odvezú do márnice. Poriadok sa však poruší, keď si otec zmyslí postaviť nad kolískou svojich detí strechu z vlnovitého plechu.“ Váženosť abbého osoby však

nakoniec rešpektovali aj úrady, ktoré síce stavebné povolenie nevydali, ale stavbe novej kolónie nebránili.

Dnes sa stal abbé Pierre vďaka hnutiu, ktoré má viac ako 300 spoločenstiev rozosiatych v 32 krajinách (len vo Francúzsku má 4 000 stúpenčov) ozajstným mýtom, apoštolom všetkých, ktorí majú ťažkosti s bývaním, milosrdným samaritánom 20. storočia. Jeho dvakrát väčšia sledovanosť v televíznom programe než prezidentova na konkurenčnej televízii hovorí sama za seba.

Z myšlienok abbého Pierra:

O popularite

Iste, bolo to lichotivé, sympatie a obdiv ma dojíмали, vždy ma zahriali pri srdci. A potom – všetko bolo zrazu také jednoduché. Lenže verte tomu, akonáhle pochlebovanie nadobudne nepredstaviteľné rozmery, ako to bolo svojho času u mňa, stane sa neznesiteľným. Je to to najhoršie, čo môžete priateľovi vyvieť.

O šťastí

Najhoršia vec, ktorá sa môže človeku prihodiť, je myslieť len sám na seba. Vystačiť si. Šťastie – to je komunikovať s ostatnými. Si šťastný? Som šťastný, pretože tebe je dobre. Si nešťastný, alebo sa len tak-tak držíš? Tvoja bolesť sa zmenší, pretože ťa mám rád.. Nemôžem sa postaviť na tvoje miesto, ale chcem ti venovať svoju energiu, svoje schopnosti a pracovať spolu s tebou. Pre nás. A tu je treba dodať jedno podstatné pravidlo, ktoré vedie k dobru a ku šťastiu – pozornosť voči tomu najslabšiemu. To platí tak v rodine, ako aj v širšom meradle. Dokonca aj v meradle medzinárodnom.

O smrti

Je to prekvapujúce, ale je to tak. Od siedmich – ôsmich rokov túžim zomrieť. Nemám pre to nejaké konkrétne vysvetlenie. Rozhodne v tom nie je nič morbidné alebo chorobné. Viera mi dala istotu, že smrť je viac než život. Je to, ako často hovorievam, túžba po splne slnka a čistej vode. Je to ako dlho očakávané stretnutie s priateľom. Je to pranie plnosti, ku ktorej patrí aj naša všedná činnosť.

(podľa AD 95/4 spracovala A.H.)

V tomto roku chceme obohatiť naše Duchovné ozveny rubrikou ČNOSTI. Dost' málo sa dnes o nich hovorí. Sme presvedčení, že toľko, koľko sa hovorí o zlých vlastnostiach a zlovykoch človeka, toľko treba hovoriť aj o ich opaku, teda o dobrých vlastnostiach, o dobrých zvykoch. Platí zásada, že ak sa človeku podarí rozvinúť čo len jednu čnosť, spolu s ňou sa aspoň čiastočne pozitívne rozvíjajú ja iné časti našej osobnosti. Želáme Vám inšpirujúce čítanie.

Dobrota

Doktor Harley Smyth je jedným z najlepších a najrešpektovanejších kanadských neurochirurgov. Jeho nepretržité uvedomovanie si, že životy jeho pacientov ležia v jeho rukách ho vedie pred každou operáciou k modlitbe. Smythova oddanosť princípu „úcty k životu“ sa týka aj obrany nenarodených. Podľa Smytha „život je dar, o ktorý my máme zverenú na krátky čas láskyplnú starostlivosť a lojálne správcovstvo.“

Zhruba v tom istom čase, keď Smyth začal svoje svedectvo o úcte k životu bola jeho manželka tehotná a čakali spolu svoje tretie dieťa. Akosi intuitívne cítil, že niečo nie je v poriadku. Keď sa Anna narodila, zistili, že mala Downov syndróm. Keď mu niektorí kolegovia navrhovali, aby svoju mentálne retardovanú dcéru vo veku 3 rokov, kedy mala nárok na bezplatnú starostlivosť, umiestnil v ústave, tento návrh radikálne odmietol. Smyth sa oddal svojej dcére. Napriek svojmu 80-hodinovému pracovnému týždňu vždy si našiel na ňu čas. Dal si záležať, aby šli spolu na hodinu plávania do plavárne. Jedného dňa si vtedy jeho 7-ročná dcéra všimla, že na chrbte má akúsi škvrnu. Na Aničkino naliehanie zašiel za chirurgom. Škrvna sa ukázala byť nebezpečnou formou kožnej rakoviny. No nakoľko sa to liečilo v ranom štádiu, lekári mu predpovedali dobrý vývoj.

Dobrota sa veľakrát ukázala ako záchrankyňa života. Vynikajúceho psychiatra Viktora Frankla raz uprostred noci zobudil telefón. Volala ho úplne neznáma žena. Bola rozrušená a rozprávala, že chce spáchať samovraždu. Frankl, hoci úplne vyčerpaný ju počúval dovtedy, až kým sama neskončila. O nejaký čas táto žena prišla za ním, aby sa mu hlboko poďakovala, že jej zachránil život. Frankl bol prekvapený a hovoril jej, že bol taký ospalý, že už ani nevie,

čo jej vtedy povedal. Žena prikývla, že ani jej nebolo jasné, čo sa jej vtedy snažil povedať. „No“, hovorí, „samotný fakt, že taký významný človek, ako ste vy bol ochotný stráviť 20 minút na telefóne o tretej hodine nad ránom s úplne neznámym človekom ako som ja bol pre mňa znamením, že asi budem pre niekoho dôležitá, a tak som sa rozhodla, že vo svojom živote budem pokračovať.“

Dobrota je šírka srdca, ktorá človeku umožňuje, aby bez ohľadu na to, ako vynikajúci a významný je v nejakej konkrétnej oblasti, vždy zostal v kontakte s ľudskosťou v sebe i v iných. Chráni ho pred tým, aby seba samého a svoje úspechy zobral tak vážne, že by zabudol na ostatných ľudí. Dobrota predpokladá schopnosť vidieť dôstojnosť a krásu v každom človeku a vhodne na ňu reagovať.

Pápež Ján Pavol II prejavoval čnosť dobroty, keď na svojich cestách išiel za chorými na vozíčku, za malými deťmi, keď sa snažil osobne pozdraviť tých, ktorí sa zdali byť najneopatrnějšími.

Nerest'ou, ktorá bráni človeku vidieť znaky dôstojnosti a hodnoty v iných je pýcha. Keď sa budeme zameriavať len na naše vlastné snaženia a úspechy, potom ťažko uznáme, že zdrojom všetkého, čo je naozaj dobré je Boh. Pýcha nám nedovolí vidieť dary, ktoré Boh rozdeľuje veľkodušne všetkým ľuďom bez výnimky, aj keď každému iné.

Ospalý otec, ktorý pestuje dieťa nad ránom, keď je nepokojné, aj keď vie, že ho čaká náročný deň v práci i mladá matka, ktorá úplne podriadi svoj život potrebám svojho novonarodeného dieťaťa ukazujú svojim deťom Dobrotu Boha. Dobrota je vlastnosť podstatná materstvu a otcovstvu.

Vo filme Zázrak našej Fatimskej Pani dedičania odbavia tri deti, ktoré tvrdia, že videli Pannu Máriu poznámkou, ktorú povedal jeden z nich: „Som si istý, že Božia Matka má dôležitejšie veci na práci ako rozprávať sa s deťmi.“ Týmto prehliadnu pravdu, že pre matku nie je nič dôležitejšie, ako rozprávať sa so svojimi deťmi. *Nemali by sme zabudnúť, že kresťanstvo prišlo do sveta, pretože jedna žena bola ochotná prijať dieťa a urobiť ho centrom svojho života.*

Dobrota je čnosť, ktorá nám umožňuje uznať, že existujú aj iné veci a dary, než sú len tie naše. A že tieto dary sú výsledkom Božej milosti. Toto vedomie nám potom pomôže pozrieť sa aj na naše vlastné dary a úspechy ako na dar a milosť. Čo je začiatok múdrosti.

Podľa Milan Bubák SVD: *Úvahy o čnostiach* spracovala A.B.

Vážená redakčná rada. Prajem Vám pokojné prežitie Vianočných sviatkov, veľa zdravia a radosti v roku 2006. Prajem vám vo vašej redakčnej práci veľa nápadov, ktoré spestria a obohatia DUCHOVNÉ OZVENY.

NÁVRH: Vaša otázka – Naša odpoveď

Náš kostol zaznamenal v posledkom čase veľké zmeny (kúrenie, okná, maľovka), ktoré nás určite potešili. Po kaplnke v Ružovej doline prišiel na rad aj farský kostol.

Otázka? Kedy ho prestane „skrášľovať“ schodisko na kostolnú vežu?

Kto navrhol takéto architektonické riešenie?

Pasuje k historickej budove kostola?

Odpoveď: Schodisko na kostolnú vežu je rozpracované už štyri roky. Súhlasím s tým, že slovo rozpracované je v tejto súvislosti trochu prisilné, pretože išlo len o zrútenie starých schodov. Tie bolo potrebné rozobrať, pretože pôsobili ako špongia, ktorá nasávala vodu a dokázala ju držať aj tri mesiace, aj keď bolo úplne suché leto. Pri tej príležitosti sa mi zdalo vhodné využiť vzniknutý priestor ako sociálne zariadenie. Keďže však stavba kostola je v zornom uhle

pamiatkárov, nedajú sa robiť svojvoľné zásahy. Pamiatkári si žiadali vypracovať oficiálny projekt, ktorý mali schváliť oni. V projekte požadovali odľahčenú konštrukciu, ktorá sa bude opierať o vežu len minimálne (bez tejto požiadavky by sme pravdepodobne urobili tehlovo – betónovú imitáciu starého schodiska). A tak sme celú vec zadali odborníkom, ktorí navrhli schodisko, ktorého nosný rám môžete vidieť pri kostole. Tento rám by sa mal oblepiť kameninovými dlaždicami, z vnútra utesniť a tak tam môže vzniknúť spomenuté sociálne zariadenie, ktoré dnes potrebuje každá stavba.

Celá záležitosť sa trochu zdržala. A to z viacerých dôvodov: Ten najmenší dôvod bol, že existujúci múr kostola bolo potrebné dôkladne vysušiť. Vážnejší bol, že pri ostatných prácach sa táto vec stále odsúvala. A tretí dôvod boli technické a dodávateľské záležitosti.

Verím, že do leta nastávajúceho roku bude stavba slúžiť svojmu účelu, rovnako ako verím, že sa podarí dať jej taký výzor, ktorý bude korešpondovať s tristoročnou stavbou kostola.

Peter Cibira

Hľadáme prístrešie pre svätú rodinu

Už dvanásť rokov sa v našej ulici „Hoštáky“ v predvianočnom čase stretáva deväť rodín a vykonáva si deviatnik - „Hľadanie prístrešia pre sv. rodinu.“ 15. decembra sa zídeme u p. Holkovičovej a putujeme s obrazom sv. rodiny do všetkých rodín združených v deviatniku. Modlitbou sv. ruženca a adventnou piesňou sa v každom dome pripravujeme na Ježišovo narodenie. Obraz sv. rodiny zostane v dome cez noc a deň a vtedy si členovia rodiny vykonajú súkromnú pobožnosť. Na druhý večer sa obraz preniesie do novej rodiny. Deviatnik ukončíme 23. decembra u p. Zigovej, kde sa poďakujeme za všetky milosti a prosíme Božie dieťa o zdravie a Božiu pomoc, aby sme sa mohli všetci stretnúť opäť o rok. Pomodlíme sa za všetkých našich zomrelých a za našich päť sestier, ktoré počas dvanástich rokov zomreli. Nakoniec si prednesieme túto krásnu vianočnú báseň, ktorú Vám cez časopis Duchovné ozveny posielame.

Umíkla vrava, pohasol deň,
do ulíc Betléma vkradol sa tien tichej noci.
Hviezda od hviezdy svetlo si brali,
by v polnoc blízku svedectvo dali o božej moci.

Vtedy, keď Betlehém celý už spal,
za bránou mesta tichý muž stál.
„V meste už miesta niet“ vravel tíško žene,
darmo som sa prosil kamennému mestu,
že hľadám miesto pre božiu nevestu.

Za kamennou bránou tvrdé srdcia bili,
akoby ver ľuďom ani nepatrili!
Ustatá panna len hlavu sklonila,
a v tichom žiali slzy vyronila.

Betlehém, Betlehém, srdce kamenné!
Takto si privítal svoje spasenie?
Že ju svet neprijal pokornú, bledú,
kroky ju v chudobnú maštal'ku vedú...

Hviezda im ohnivá svietila na cestu,
keď maštal' prijala Božiu nevestu, aby povila.

Betlehém vtedy celý už spal,
keď k dverám maštal'ky anjel si stal.
„Sláva, sláva na výsostiach Bohu“!
„Ajhľa, splnila som už Božiu vôľu“!
Zabudla Mária na svoj už žiaľ,
že ju svet tam dolu na posmech mal.
Hľa, dieťa krásne v náručí drží,
to dieťa Ježiš, Ježiš, Syn Boží!

Aké to šťastie, aká to slasť,
to dieťa sväté v náručí mať!

Nebeskou žiarou maštal'ka svieti,
a zbor anjelov z neba sem letí.
Zaspievať Kráľovi tichú uspávanku,
ktorá jak šelest vln, jak šepot vánku,
nesie sa k Betlému od stráni k stráni,
a zbory anjelské na všetky strany spievajú:
„Sláva, sláva, na výsostiach BOHU.“

E. F.

Adventné stretnutie

V čase adventu - 9. decembra sa u nás konala milá slávnosť. V Kultúrnom dome v Suchej nad Parnou Mgr. Gabriela Spustová uvádzala do života dve básnické zbierky.

Tá prvá má názov Hlbiny, druhá Tajomstvo Vianoc. Obidve zbierky symbolicky vyprevádzali do života pán farár Mgr. Peter Cibira a starosta obce pán Ľudovít Štefánek. A „krstilo“ sa netradične. Hlbiny morskou soľou, Tajomstvo Vianoc hrst'ou voňavého ihličia. Podujatie zorganizovalo Hnutie kresťanských pedagógov z Trnavy, moderátorkou bola PhDr. Adriena Horváthová. Pekný zážitok z tohto podujatia umocnilo vystúpenie dvoch recitátoriek z Trnavy a hudobné vystúpenie skupiny TADEMA z Košolnej. V skupine hrá a spieva otec Ing. Štefan Mazúr - husle, mama Ing. Mária Mazúrová - akordeón a deti dvanásťročná Mária - akordeón, gitara a sedemročný Tadeáško - „veľký spevák“ hrajúci na husle. Po oficiálnej časti sme všetci boli pozvaní na bohaté pohostenie, ktoré pripravila rodina Spustová.

H.T.

foto: Peter Spusta

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na január

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. januára – slávnosť Panny Márie Bohorodičky,

Nový rok

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

6. januára – Zjavenia Pána – Traja králi (G+M+B)

18.00 - Suchá, vo štvrtok večer s platnosťou na sviatok

7.30 - Košolná; 9.00 - Zvončín; 10.30 - Suchá

7. januára – 1. sobota v mesiaci,

7.30 - Suchá

8. januára – Krst Krista Pána, 1. Cezročná nedeľa

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

15. januára – 2. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

22. januára – 3. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín

29. januára – 4. nedeľa v Cezročnom období

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

december v našej farnosti

Zosnulí:

+ 7. 12., Jozef Remža, Suchá, 82.r.

+ 11. 12., Marián Malacký, Košolná, 53.r.

+ 15. 12., Anna Strašková, Košolná, 79.r.

Pokrstení:

* 23. 11. 2005, Filip Nemčovič, Suchá

* 16. 11. 2005, Kristína Vadovičová, Suchá

* 18. 12. 2005, Zuzana Sawická, Košolná

* 3. 12. 2005, Marek Hečko, Košolná

Január 2006

Vianočné a cezročné obdobie

Ne	1	Nový rok - Panny Márie Bohorodičky
Po	2	Bazil Veľký a Gregor Nazianský, bisk.,uč.Cirkvi
Ut	3	Najsvätejšie meno Ježiš
St	4	Angela z Foligna
Št	5	Telesfor, pápež
Pi	6	Zjavenie Pána – Traja králi (G+M+B)
So	7	Rajmund z Peňafortu, kňaz
Ne	8	Krst Pána, 1. nedeľa v Cezr. období
Po	9	Marcelín, biskup, mučeník
Ut	10	Agatón, pápež
St	11	Hygin, pápež
Št	12	Aelréd, opát
Pi	13	Hilár, biskup, učiteľ Cirkvi
So	14	Félix z Noly, kňaz
Ne	15	2. nedeľa v Cezročnom období
Po	16	Marcel I., pápež
Ut	17	Anton, opát
St	18	Priska, panna, mučeníčka
Št	19	Máriu, Marta Audifax a Abakus, mučeníci
Pi	20	Fabián, pápež, mučeník
So	21	Agnesa Rímska, panna, mučeníčka
Ne	22	3. nedeľa v Cezročnom období
Po	23	Ján Almužník, biskup
Ut	24	František Saleský, biskup, učiteľ Cirkvi
St	25	obrátenie sv. Pavla, apoštola
Št	26	Timotej a Títus, biskupi
Pi	27	Angela Merici, panna
So	28	Tomáš Akvinský, kňaz, učiteľ Cirkvi
Ne	29	4. nedeľa v Cezročnom období
Po	30	Martina, panna, mučeníčka
Ut	31	Ján Bosco, kňaz

Výročia,

významné cirkevné akcie

2.1. biskupská vysviacka Mons. Pavol Hnilica, SJ, (1951), Bratislava - Trnava

6.1. biskupská vysviacka Mons. Dominik Hrušovský, arcibiskup, bývalý apoštolský nunciatus v Minsku (Bielorusko), (1983)

6.1. biskupská vysviacka Mons. Ján Babiak, diecézny gréckokatolícky biskup (2003), Prešov

6.1. biskupská vysviacka Mons. Milan Šášik, gréckokatolícky biskup, apoštolský administrátor pre Mukačevskú eparchiu. (2003)

18-25.1. týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

30.1. biskupská vysviacka Mons. Bernard Bober, pomocný biskup (1993), Košice

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.

Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor

S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok